

A Győri Ítéltábla a Marján Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek a bnt. Tom Burmeister Varga Ratatics Ügyvédi Iroda** által képviselt **I. rendű, II. rendű alperesek** ellen szerződésszegéssel és védjegybitorlással okozott kár megtérítése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2018. október 9. napján kelt 13.G.40.057/2017/30-I. számú ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és az I-II.r.alperes által Gf.5. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az I.r.alperesre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja, a II.r.alperes tekintetében megszünteti, a II.r.alperessel szembeni elutasító rendelkezést, továbbá a II.r.alperes javára perköltséget megállapító rendelkezést hatályon kívül helyezi és elrendeli a II.r.alperessel szembeni keresetlevél áttételét a Fővárosi Törvényszékhez.

Köteles a felperes az I.r.alperesnek megfizetni 15 napon belül 1.072.650,- (Egymillió-hetvenkettőezer-hatszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen a részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A számítógépes programokat készítő és azokat kizárólagos jogosultsággal értékesítő felperest **E Gy, Ny B** és az I. r. alperes hozta létre. A térképészeti alapprogramokat az I. r. alperes fejlesztette ki, azok felhasználására, továbbfejlesztésére és értékesítésére kizárólag a felperes volt jogosult.

E Gy halálát követően vita alakult ki a felek között. Az egyeztető tárgyalások eredményeként 2016. november 7-én **Ny B** és az I. r. alperes között üzletrész adásvételi valamint - a számítógépes szoftverek, programok tárgyában - az I. r. alperes mint szerző és a felperes között felhasználási szerződés jött létre. A felhasználási szerződés 1.1. pontja szerint az I. r. alperes szerzőként nem kizárólagos felhasználási engedélyt adott a felperes részére a szerződés 1. sz. mellékletében meghatározott számítógépi programalkotások (a továbbiakban együttesen, mint „Szoftverek”) vonatkozásában. A szerződés 3.1. pontjában a felek nem kizárólagos felhasználási engedélyt adtak egymás részére a szerződés 2. sz. mellékletében meghatározott számítógépi programalkotás (a továbbiakban mint „**D T** Programok”) vonatkozásában. A szerződés 5.5 pontjában a felek rögzítették, hogy az I. r. alperes tisztában van azzal, hogy tagsági viszonya alatt a szerződéssel érintett Szoftverek kizárólagos értékesítője volt a felperes, aki kiterjedt szerződéses kapcsolatokat, viszonteladói hálózatot alakított ki, melyet a jövőben is ki fog szolgálni. Az I. r. alperes kötelezte magát, hogy a felperesi viszonteladók részére sem ő, sem a tulajdonosi érdekeltségében létrehozott vagy ügyvezetése alatt működő társaság 2018. november 17-ig nem értékesít a szerződéssel Szoftvereket a viszonteladók részére.

A szerződés 4.2 pontjában az I. r. alperes vállalta, hogy megfelelően módosítja a szerződés 1. számú mellékletében a **D T Explorer**nél felsorolt modulokat, amennyiben azok működése eltér a Szoftverek dokumentációjában leírt működéstől.

Az I. r. alperes 2016. október 14-én alapította meg a II. r. alperes egyszemélyes gazdasági társaságot.

A „**D T**” szó nemzetközi védjegyoltalom alatt áll, a védjegyoltalom jogosultja a felperes.

A felperes keresetében 88.700.000 Ft kártérítés megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az I. és II. r. alperest. A II. r. alperessel szembeni kereseti kérelmében kérte a jogsértés megállapítását, a további jogsértéstől való eltiltást és a II. r. alperes adatszolgáltatásra kötelezését. Az I. r. alperessel szembeni kérelmét a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:142.§ és 6:522.§ (1) bekezdésére, (2) bekezdés b) és c) pontjára, a II. r. alperessel szemben az 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12.§-ára, 27.§ (1) bekezdésére, (2) bekezdés a), b), c) pontjára, (3) és (7) bekezdésére alapította. Arra hivatkozott, hogy a perbeli felhasználási szerződés 5.5. pontjának helyes értelmezése szerint a viszonteladók felé fennálló értékesítési moratórium a 2. sz. mellékletben nevesített **D T** programokra is kiterjedt. A felperes mind az 1. mind a 2. sz. mellékletben meghatározott termékekkel kapcsolatos moratóriumot megszegte, amikor a **D T** név felhasználásával a szerződés 1. sz. mellékletében meghatározott **D T Explorer v4.x, v5.x, v6.x, v7.x** verziók továbbfejlesztésével létrehozott **T X** szoftvert a felperesi viszonteladók részére értékesítette a II. r. alperesen keresztül. A II. r. alperes a **D T** szóösszetétel használatával, annak állításával, hogy a **T X** a **D T** szoftver továbbfejlesztett változata, védjegybitorlást valósított meg. Állította, hogy a II. r. alperes az általa értékesített termékeket az oltalmat élvező védjegy felhasználásával hozta forgalomba.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Rámutattak, hogy sem a szerződésszegést, sem a védjegybitorlást illetően a felperes nem adott elő konkrét tényállást. A szerződés 5.5. pontja helyesen úgy értelmezendő, hogy a viszonteladók felé fennálló értékesítési moratórium a szerződéskötési időpontjában még működésképtelen, a 2. sz. mellékletben meghatározott alkotásokra nem terjedt ki. Az 1. és 2. sz. mellékletek szerinti megbontást éppen az indokolta, hogy a 2. sz. mellékletben meghatározott számítógépi alkotásokat az I. r. alperes fejleszteni és értékesíteni kívánta. Álláspontjuk szerint az ún. kompetitív upgrade hirdetése önmagában nem tilos és nem valósít meg szerződésszegést. Hangsúlyozták, hogy **D T** néven nem forgalmazott a II. r. alperes programot. A **D T** megnevezésre csak előzményi, az I. r. alperes esetében önéletrajzi adatként hivatkoztak, e magatartásra pedig a Vt. 12.§-a nem terjed ki. A **T X** a szerződés 2. sz. mellékletében meghatározott **D T Explorer v8.x** (egyébként a szerződéskötéskor működésképtelen, nem forgalmazott) program olyan továbbfejlesztett változata, ami önálló szerzői műnek tekintendő, így arra a perbeli szerződés értelemszerűen nem terjedhetett ki. Vitatták a védjegybitorlás tényét arra hivatkozva is, hogy a szerződés alapján a védjegy használatára jogosultak voltak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet mindkét alperes vonatkozásában elutasította. Ítéletének indokolásában a tanúvallomásokot és a perbeli szerződés megkötését megelőző tárgyalások adatait értékelve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szerződés 5.5. pontjának helyes értelmezéséből az következik, hogy a 2. sz. mellékletben nevesített programokra az értékesítési moratórium nem terjedt ki, az I. r. alperes szerződésszegést nem követett el.

A II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem kapcsán rámutatott, hogy a védjegy árujegyzéke szerint a védelem nem terjedt ki a számítógépes szoftverekre. A szerződés 5.5. pontjának helyes értelmezéséből következően a II. r. alperes jogosult a 2. sz. mellékletben megjelölt

D T nevű programok és azok továbbfejlesztet változatának használatára, ezért a védjegybitorlás sem állapítható meg.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatást és a kereseti kérelemnek a jogalap körében helyt adó közbenső ítélet meghozatalát, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésével helytelen tényállást állapított meg, az anyagi jogszabályi rendelkezésekkel és az irányadó bírói gyakorlattal ellentétes döntést hozott, az elsőfokú ítélet ténybelileg és jogilag megalapozatlan.

Hangsúlyozta, hogy a szerződésben a felperes nem engedélyezte az alperesek számára a **D T** szöösszetétel használatát. Fenntartotta, hogy az I. r. alperes megszegte a szerződés 5.5 pontját, mert a szerződés helyes értelmezése szerint a moratórium a 2. sz. mellékletben nevesített termékekre is kiterjedt. A szerződéses kapcsolat létesítésének tilalma a felperes szándéka szerint abszolút szerkezetű, az mindenféle értékesítést megtiltott az alperesek részére. Rámutatott, hogy a perben igazolta, hogy a viszonteladók felé az I. r. alperes a II. r. alperes ügyvezetőjeként eljárva magát a **D T** programok kizárólagos értékesítőjeként tüntette fel. A II. r. alperes ellehetetlenítette a felperes piaci tevékenységét, a szerződésszegés mellett a tisztességtelen piaci magatartás ténye is megállapítható. A törvényszék a szerződés értelmezése során nem értékelte a csatolt okirati bizonyítékokat, nem indokolta, hogy a felperes által indítványozott szakértői bizonyítást miért utasította el, pedig a szerződésszegés ténye csak ezáltal lett volna bizonyítható.

A védjegybitorlás körében nem vizsgálta az árujegyzék tartalmát és nem értékelte, hogy a II. r. alperes a **D T** kvázi jogutódjaként járt el a viszonteladók felé. Hangsúlyozta, hogy a Nizzai Osztályozás szerint a perbeli védjegyoltalom a számítógépes alkotásokra, szoftverekre, programokra is kiterjed, a törvényszék ezzel ellentéte álláspontja a Vt. 52.§ (2) bekezdésében írtakra figyelemmel nyilvánvalóan téves. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a viszonteladók nyilatkozatait okszerűtlenül rekesztette ki a bizonyítékok köréből.

Az ítélet jogi indokolása hiányos, a döntés alapjául szolgáló jogszabályokat nem jelöli meg teljeskörűen. A törvényszék nem merítette ki a kereseti kérelmet, mert a II. r. alperest adatszolgáltatására irányuló, a Vt. 27.§ (1) c) pontja és (7) bekezdése szerinti kérelemről nem döntött.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. és II.r.alperesek csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő, amelyben az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását kérték úgy, hogy a felperes az I.r.alperes javára és a II.r.alperes javára egyaránt fejenként 2.861.000,-Ft + ÁFA, összesen 3.633.470,-Ft megfizetésére legyen köteles. Arra hivatkoztak, hogy a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni, e szabály alól csak a Pp. 80-83. §-ai adnak kivételt. A Pp. nem tartalmaz külön rendelkezést arra, hogy a jogosulti oldalon fennálló pernyertes pertársaság esetén a kötelezett milyen módon köteles a perköltséget megfizetni az egyes jogosultak javára. Ebből következően a pervesztes fél valamennyi pernyertes félnek személyenként és nem együttesen köteles a perköltség megfizetésére. Ez következik a Ptk. 6:32. §-ából is, figyelemmel arra, hogy a perköltség-fizetési kötelezettség osztható szolgáltatás, együttes kötelezésnek az anyagi jogszabály alapján sincs helye. Utaltak arra, hogy az alperesek esetében a Pp. 51. § c.) pontja szerinti egyszerű pertársaság állt fenn, a közös károkozás ténye nem állapítható meg, az egyetemleges marasztalás feltételei az ítélet szerint sem teljesültek. Ebből is az következik, hogy a perköltséget a pernyertes alperesek javára külön-külön kell megállapítani, mivel ellenkező esetben nem érvényesülne az alperesek közötti függetlenség elve.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben a felperesi fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérték. Álláspontjuk

szerint a fellebbezés ellentmondásos annyiban, hogy ha a felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen nem tárta fel, úgy abban az esetben a felperesi kereseti kérelem jogalapjának helyt adó közbenső ítélet meghozatalára sincs lehetőség. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. §-ában írtaknak megfelelően értékelte, a tényállást helyesen állapította meg, a szükségtelenül és elkésetten előterjesztett felperesi bizonyítási indítványokat megalapozottan mellőzte. Hangsúlyozták, hogy a perbeli szerződés megkötését megelőzően folytatott tárgyalások nem relevánsak a jelen jogvita eldöntése szempontjából, ugyanakkor azokat a fellebbezésben írtak ellenére az elsőfokú bíróság értékelte.

A felhasználási szerződés lényege a fellebbezésben írtakkal ellentétben az, hogy az I.r.alperes a szerződés 1.1. pontjában és az 1. számú mellékletében felsorolt Szoftverek értékesítésére vállalt a viszonteladók vonatkozásában értékesítési moratóriumot. Az I.r.alperesnek nem állt szándékában olyan kötelezettséget vállalni, hogy nem fejleszti tovább és fejlesztést követően nem értékesíti a 3.1 pont és a 2. számú melléklet szerinti programalkotásokat. A szerződés helyes, az 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 42. § (3) bekezdésének is megfelelő értelmezése alapján - figyelemmel a felperes által csatolt, a szerződéskötést megelőző eljárásban született okiratokra is - az I.r. alperes nem követett el szerződésszegést. Hangsúlyozta, hogy a felperes és a II.r.alperes között nem jött létre szerződés, ezért közöttük szerződés értelmezési kérdések sem merülhetnek fel.

A felhasználási szerződés 1.2. és 3.2. pontja szerinti nem kizárólagos felhasználási engedélyek egyúttal azt is jelentik, hogy az I.r.alperes felhasználási engedélyt kapott a **D T** név használatára. Ennek hiányában ugyanis az I.r.alperes a Szoftvereket, illetőleg **D T** programokat egyáltalán nem forgalmazhatta volna. A **T X** program értékesítésével, terjesztésével kapcsolatban a felperesi védjegy nem került felhasználásra. A fellebbezés iratellenesen hivatkozik arra, hogy a védjegybitorlás tényét a II.r.alperes elismerte. Az alperesek nem keresték meg közvetlenül a felperesi viszonteladói hálózat tagjait és nem adták ki magukat a **D T** programot kizárólagos jogosultsággal rendelkező értékesítőinek. Sem az I., sem a II.r.alperes nem azonosította a **T X** elnevezésű szoftvert **D T** termékként üzleti tevékenysége során. Annak, hogy az üzleti partnerek elfordultak a felperestől, egyedüli és kizárólagos oka az volt, hogy a felperes nem adott szoftvertámogatást és 5 éve nem bocsátott ki új szoftververziót. A fellebbezés ugyan hiányolja az elsőfokú ítélet megállapításai közül, hogy a II.r.alperes átvette a felperes teljes személyi állományát, azonban adós marad azzal, hogy ez milyen szerződésszegő magatartást valósított volna meg. Hangsúlyozták, hogy a fellebbezés ugyan utalt az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) szerinti jogsértő eljárásra, ilyen igényt azonban a felperes az elsőfokú eljárásban az alperesekkel szemben nem terjesztett elő. A felperes nem tett eleget a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjából fakadó tényállási kötelezettségének, az előkészítő iratához csatolt, a viszonteladókra vonatkozó táblázatok ellentmondásosak és hiányos tartalmúak. A viszonteladók konkrét megnevezésének hiánya a szerződésszegés körében minden további bizonyítást lehetetlenné tesz. Ezért a könyvszakértő kirendelését jogszerűen mellőzte az elsőfokú bíróság.

A felperes a védjegybitorlás kapcsán sem tett eleget a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerinti tényállítási kötelezettségének, mert nem jelölte meg konkrétan, mely II.r.alperesi magatartásokat tekinti védjegybitorlásnak. Ennek hiányában a Vtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kereseti kérelem nem volt teljesíthető és a további bizonyítási eljárás lefolytatása sem indokolt, informatikai szakértő kirendelésének sem lehetett helye. Hangsúlyozták, hogy a **T X** program és a szerződés 2. sz. mellékletében nevesített **D T Explorer v8.x** program közötti szignifikáns különbség hiányára a felperes - elkésetten - csak hivatkozott, de ezt az állítását nem bizonyította, ennek azonban azért nincs jelentősége, mert az alperesek változtatás nélkül is jogosultak voltak a **D T Explorer v8.x** program értékesítésére. A felperesi pervitel nem volt összeegyeztethető a Pp. 8. §-ában foglaltakkal. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy a **D T** szóvédjegy árujegyzéke szélesebb kört fedne le, mint amire az alperesek a közhiteles védjegylajstromból lekért adatlapra alapítottnak hivatkoztak.

Ilyen bizonyítás lefolytatására a Pp. 235. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban már nincs lehetőség. A törvényszék kellő indokát adta annak, hogy a peres felek nyilatkozatait, a tanúvallomásokat milyen szempontrendszer alapján mérlegelte a szerződés értelmezése során. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 213. § (1) bekezdésében foglaltakat sem, mivel a védjegybitorlás megállapíthatósága hiányában nem adhatott helyt a Vtv. 27. §-ára alapított egyetlen kereseti kérelemnek sem. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete érdemben felülbírálnak.

Az ellenkérelem ismeretében a felperes a fellebbezési kérelmét akként pontosította. Az elsődleges fellebbezési kérelmét úgy tartotta fenn, hogy az ítéletábra a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a II.r.alperes vonatkozásában változtassa meg és a védjegybitorlás vonatkozásában a kereseti kérelemnek a jogalap tekintetében közbenső ítélet meghozatalával adjon helyt, egyben a Pp. 253. §. (4) bekezdése alapján utasítsa az elsőfokú bíróságot a kártérítés összecszerűségének megállapítása iránt az eljárás folytatására. Az I.r.alperes vonatkozásában az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és mind a jogalap, mind az összecszerűség vonatkozásában utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára, az alperesek perköltségben történő marasztalásával. A másodlagos fellebbezési kérelmet változatlanul fenntartotta. A fellebbezésben hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket akként pontosította, hogy azok a Vt. 1. § (2) bekezdés a) pontja, 7. § (2) bekezdése, 12. § (1), (2), (3) bekezdés a) és c) pontjai, 23. § (1) bekezdése, 24. § (5) bekezdése, míg a Ptk. és az Szjt. törvények rendelkezéseire történő felperesi hivatkozások változatlanok. Hangsúlyozta, hogy a védjegybitorlás körében előadott bizonyítékai és az alperesek nyilatkozatai szerint is a II.r.alperes részéről a védjegybitorlás megvalósult. Az alperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy a felperes a bizonyítási indítványait szükségtelenül és elkésetten terjesztette elő. A felperes szerződéskötési akarata az I.r.alperes kiválásának tisztességes lebonyolításán túl a korábban kialakított piaci kapcsolatainak megőrzésére irányult. A „Szoftver” szó tévedésből íródott bele a szerződés szövegében. Az alperesek tévesen értelmezik az Szjt. 42. § (3) bekezdésében írtakat. A felek a szerződésben az általuk közösen létrehozott, úgynevezett közös művek kölcsönös és nem kizárólagos felhasználásában állapodtak meg az Szjt. 6. § (1) bekezdése alapján. E körben a szerzői jogosítvány a **D T** Kft-re szállt át, a mű létrehozásának időpontjában. Rámutatott, hogy az elsőfokú eljárás során határozottan megjelölte a viszonteladói kört. A II.r.alperes által értékesített program és a **D T** programok azonossága kapcsán mindenképpen szükséges lett volna informatikai szakértő kirendelése. Változatlanul hivatkozott arra, hogy a védjegyjogtalom a Nizzai Osztályozás alapján a felperes által hivatkozott körben áll fenn.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a felek között 2016. november 17. napján létrejött felhasználási szerződés 4.4. pontja szerint: „A 4.2. bekezdésben rögzített kötelezettségvállalás szűken értelmezendő, így különösen (i) a kötelezettségvállalás teljesítése nem eredményezheti a **D T Explorer**, a modulok és osztályok lényeges módosítását, új funkciók létrehozását, új vagy származékos művek alkotását, (ii) a kötelezettségvállalás nem terjed ki a **D T Explorer** moduljainak továbbfejlesztett, módosított verzióira, valamint az azok felhasználásával készült származékos művekre. Az 5.3. pont úgy rendelkezik, hogy „A társaság ezennel kijelenti, hogy a szoftvereket és a **D T** programokat a jelen szerződés megkötését megelőző üzleti tevékenysége során megismerte és megfelelőnek találja azokat arra a célra, amelyre fel kívánja használni.”

Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete az érdemi felülbírálatra alkalmas. A felperes fellebbezése és a II.r.alperes csatlakozó fellebbezése nem alapos, az I.r.alperes fellebbezése alapos.

A felperes a kereseti kérelmét az I.r.alperessel szemben szerződésszegésre, a II.r.alperessel szemben a Vt. 27. §-ában meghatározott védjegybitorlásra alapította. A Vt. 95. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a védjegybitorlás miatt indított perekben a Fővárosi Törvényszéknek a Vt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott összetételű tanácsa jár el. E perekre a Fővárosi Törvényszék kizárólagos illetékességgel rendelkezik. Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el, amikor a Vt. 95. § (1) bekezdésében írt kizárólagos illetékességi szabályt figyelmen kívül hagyva a II.r.alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet illetékesség hiányában elbírálta. Ezért az ítéletábra ebben a részében a pert a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 158. § (2) bekezdése alapján megszüntette, az elsőfokú ítéletet a II.r.alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem, valamint a II.r.alperes javára fizetendő perköltség vonatkozásában a Pp. 251. § (1) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte és a Pp. 158. § (2) bekezdése folytán irányadó Pp. 129. § (1) bekezdés alapján a keresetlevél áttételéről rendelkezett.

Miután a II.r.alperessel szemben az elsőfokú bíróság az eljárásra nem volt illetékes, a II.r.alperesnek a perköltség tárgyában előterjesztett fellebbezése sem lehetett eredményes.

Az I.r.alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet illetően ugyan az elsőfokú bíróság a perbeli szerződést teljes terjedelmében nem tette a tényállás részévé, de érdemben helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által állított szerződésszegés nem valósult meg. A törvényszék ítéletében a felhasználási szerződésnek a tényállásban nem ismertetett 4.4. és 5.3. pontjai is azt az elsőbírói értelmezést támasztják alá, hogy a felek a szerződésben különbséget tettek az 1.1. pont szerinti, az 1. számú mellékletben felsorolt Szoftverek és a 3.1. pont szerinti, a 2. számú mellékletben meghatározott **D T** programok között. A 4.2. pont és a 4.4. pont egybevetéséből az állapítható meg, hogy a származékos művek alkotását a felek csak az 1. számú mellékletben felsorolt Szoftverek vonatkozásában zárták ki. A Szoftverek és **D T** programokat a felek mindvégig következetesen megkülönböztették egymástól. Az elsőfokú bíróság által értékelt tanúvallomások mellett a felperes által 18. sorszám alatt csatolt, a szerződéskötést megelőző egyeztetések során keletkezett iratok is azt igazolják, hogy a felperes eredeti ajánlata - a 2016. október 28-i e-mail - azonos módon kívánta még kezelni az 1. és 2. számú mellékletben felsorolt alkotásokat, de az I.r.alperes 2016. november 4-i válaszelevele, valamint az ezt követően készült szerződéstervezetek már következetesen különbséget tettek a Szoftverek és a **D T** programok között, a végleges szerződés megkötésére pedig e különbségtétel figyelembevételével került sor.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a szerződés 5.5. pontja szerinti, a viszonteladók vonatkozásában fennálló moratórium csak a szerződés 1.1. pontjában meghivatkozott, az 1. számú mellékletben felsorolt Szoftverek vonatkozásában terhelte az I.r.alperest. Helytálló a törvényszéknek az az okfejtése, hogy a szerződő felek nyilatkozatait nem lehet kiterjesztően értelmezni. Ebből azonban az is következik, hogy az értékesítési moratórium csak a felperesi viszonteladói hálózat tagjait illetően terhelte az I.r.alperest, aki így nem volt elzárva attól sem, hogy az 1. sz. mellékletben meghatározott termékeket más vevők felé értékesítse. Mindezeket meghaladóan az is megállapítható, hogy a felperes nem tett eleget a tényállás szubsztanciális körében rá háruló kötelezettségnek, mert ugyan hivatkozott arra, hogy az I.r.alperes felperesi viszonteladók felé értékesített, de nem konkretizálta, hogy mikor, milyen viszonteladók felé, milyen termékek értékesítésére került sor. A 12. sorszám alatti beadványhoz csatolt viszonteladói kimutatásokat az I.r.alperes vitatta. A felperes által hivatkozott, az I.r.alperes által 2016. szeptember 29-én küldött e-mail a szerződésszegés keretén belül nem értelmezhető, mert a szerződéskötésre csak ezt követően, 2016. november 17-én került sor. A felperes a 18. sorszám alatti beadványában egyes partnereit úgy nevesítette, hogy számukra az I.r.alperes **T X** programot értékesített. Az e-mailekből azonban az értékesítés ténye, időpontja, volumene nem állapítható meg,

az azonban igen, hogy a szerződésben rögzített **D T** program, a **D T Explorer v8.x** és a **T X** program között a levélírók különbséget tettek. Figyelemmel arra, hogy a perben a felperes nem hivatkozott arra, hogy az I. r. alperes a szerződés a 4.2. pontjában írtakat megszegte volna, a 4.4. pont és a 3.1. pont valamint a 2. sz. melléklet együttes értelmezéséből az következik, hogy az I. r. alperes nem volt elzárva attól, hogy a 2. sz. mellékletben felsorolt **D T Explorer v8.x** továbbfejlesztésével új programot hozzon létre. Mindezekre tekintettel a további - szakértői - bizonyítás e körben is szükségtelen.

Hangsúlyozza az ítéletábra, hogy az 1952. évi III. törvény (Pp.) szabályozási rendszeréből következően bizonyítás elrendelésére csak akkor kerülhet sor, ha a bizonyítandó tényeket a felperes már előadta. Ezért a viszonteladói értékesítésekkel kapcsolatos konkrét tényállítások hiányában az ezzel kapcsolatos további bizonyítási indítványok teljesítését az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a fentiekben kifejtettek szerint a kereseti kérelem szubsztanciálása hiányában szakértő kirendelésére abban az esetben sem kerülhetne sor, ha egyébként a szerződésszegés ténye a szerződés eltérő értelmezése folytán elvileg megállapítható lenne az I.r.alperes terhére.

Az I.r.alperes csatlakozó fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperesek közötti, a Pp. 51. § c.) pontja szerinti egyszerű pertársaságból következően nem volt arra mód, hogy az elsőfokú bíróság az alperesek, mint együttes jogosultak javára marasztalja a felperest perköltség megfizetésére. Ezért az I.r.alperesi csatlakozó fellebbezés alapos, az elsőfokú ítélet szerinti perköltséget a felperes az I.r.alperes javára köteles megfizetni.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r.alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a felperes által fizetendő perköltség vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban a felperes és a II.r.alperes pervesztesnek, az I.r.alperes a saját fellebbezése vonatkozásában pernyertesnek bizonyult, ezért a felperes a Pp. 239. § és 78. §(1) bekezdés alapján köteles megfizetni az I.r.alperesnek összesen 1.072.650,-Ft - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1), (2), (5) és (6) bekezdése alapján megállapított, az ÁFA-t is magába foglaló, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló 1.000.000,-Ft ügyvédi munkadíjból, valamint az I.r.alperes és a II.r.alperes által a csatlakozó fellebbezésen összesen lerótt 145.300,-Ft fellebbezési illetéknek az I.r.alperesre jutó 1/2-ed részéből, 72.650,-Ft-ból álló - másodfokú perköltséget.

Győr, 2019. január 23.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

. Maurer Ádám sk.
bíró